

LBRIS

We know
books

ANDREI RUSE

CARTEA PLÂNGERII

A treia parte a trilogiei *Ultimul împărat nemuritor*

Cu ilustrații realizate de
Bogdan Andronic

Hyperliteratura

CUPRINS

Întâmplările din Cartea Blestemelor.....	9
Întâmplările din Cartea Ielilor.....	17

Prima parte
Împărăteasa Întunericului

1. Calea Apei Nepieritoare.....	29
2. Cetatea din Azis.....	49
3. Arcanul ultimului mag.....	65
4. Istorisirea orbețului damnat.....	83
5. Spre smârcurile adânci.....	103
6. Drumul Văradiei.....	125
7. Palatul de peste morminte.....	145

A doua parte
Cel din urmă bozgun

1. Privirea de moarte a bestiei.....	169
2. Asediul Gaiei.....	185
3. Pogoada stăpânilor.....	207
4. Întoarcerea rățăcitorilor.....	225
5. Bătălia pentru Poarta de Mijloc.....	249
6. Voinicul cel cu cartea în mână născut.....	271
7. Ciocnirea oștilor.....	297

**A treia parte
Prorocirea lui Zurobaras**

1. Olaturile Ostului.....	319
2. Noaptele fierbinți ale Dealurilor Uscate.....	337
3. Înfruntarea de pe Râul Roșu.....	359
4. Înapoi spre Răsărit.....	381
5. În umbra lui Gorun.....	395
6. Îmblânzirea ultimei lighioane.....	413
7. Palma grea a Morții.....	427
 Epilog.....	 437
 Postfață și mulțumiri.....	 441

ÎNTÂMPLĂRILE DIN CARTEA BLESTEMELOR

PRIMA PARTE PTIDA LUMILOR

La fel ca primul copil al împăratului, și al doilea său fiu, Aleodor, a ieșit din pântece fără să deschidă ochii și abia respirând, iar durerea craiului a fost și mai mare, căci și împărăteasa sa mult iubită s-a stins la naștere. Știind că pruncul are zilele numărate, el a făcut atunci ceva nemaiauzit, trimițând o armie dincolo de zidurile regatului, ce nu mai fuseseră trecute de veacuri întregi, de când oamenii încheiaseră războaiele nesfârșite cu lighioanele, în speranța că se va găsi cineva care să știe ce blestem se pogorâse asupra vlăstarului său.

După două săptămâni însă, din Oastea celor O Sută și Unu s-au întors doar șapte bătrâni pricăjiți, ce purtau pe armurile lor învechite însemnele crăiești. Conducătorul a aflat că cei șapte nu doar că traversaseră primejdioasa Lume de Dincolo, dar pătrunseseră și într-un tărâm uitat, de la marginea de Răsărit a lumii, cel al Tineretii fără Bătrânețe și al Vieții fără de Moarte, aducând cu ei de acolo un înțelept care cunoștea, pare-se, cum să-l reînvie pe prinț. Astfel, după ce oștenii s-au prefăcut imediat în pulbere, căci așa erau rânduite timpurile – odată ce te întorceai din Împărăția de Răsărit înapoi în lumea Timpului Curgător, o zi trecea cât zece ani –, boierii cei mai loiali cărmuitorului, sfătuitoarul său și bibliotecarul curții s-au adunat în Camera de Taină a palatului să asculte ce are de spus strainicul misterios.

Acesta le-a spus, deși la început nimeni nu l-a crezut, că pilda lumilor era cu totul alta față de cea pe care ei o cunoșteau și că împărăteasa lor nu fusese o femeie simplă, din popor, așa cum știau, ci ea se ivise din burta maică-sii chiar pe hotarul dintre tărâmul Timpului Curgător și cel al Timpului Nesfârșit. Maria, mama crăiesei, fugise cândva din lumea omenească, căci unui boier nemernic i se aprinsese inima după ea și îi ucisese ibovnicul, înveninat de gelozie. Îndurerată peste măsură, simțind că nu mai are niciun rost, ea s-a hotărât să părăsească regatul și să fugă dincolo de ziduri, spre moșiile lighioanelor și ale ielelor. Nu după mult, văzând că mersul îi e tot mai greu și că trupul parcă nu-i mai dă ascultare, și-a dat seama că purta în pântec rodul iubirii pierdute. Sărmana a trecut printr-o sumedenie de peripeții, una mai cruntă ca alta, de-a ajuns și slujitoarea unui zmeu, apoi a fost răpită de niște sfârnari și vândută peste mări și țări unui spân smintit, ce voia s-o ia de nevastă. A scăpat ea cumva de toate și a aflat de la un pustnic ce avea peste patru sute de leaturi, o barbă împletită de șapte ori, și care citea o carte ce nu se termina niciodată, despre tărâmul Tinereții fără Bătrânețe și al Vieții fără de Moarte. Inima i s-a umplut de speranță că ar putea găsi un loc așa magic și plin de pace în care să-și crească odorul. Și a umblat înspre Răsărit până a ajuns aproape de acest tărâm, când a născut chiar pe răzoarele lui.

Cum pruncuța, odată ce-ar fi rostit sau gândit primul cuvânt, n-ar mai fi putut crește și-ar fi rămas de-a pururi un plod – căci nemurirea în acel ținut ocrotit de Zâna Oamenilor învăluia doar cuvântătoarele –, s-a sfătuit cu cei de-ai locului s-o trimită pe copilă înapoi în regatul omenesc, să se împlinească cum îi era firea și, când s-ar mări, să afle povestea ei și să se întoarcă la mumă-sa. Un brav ostaș a adus-o în lumea oamenilor, lăsând-o în grija unei

bătrâne ce avea o colibă chiar aproape de ziduri, pe care a pus-o să jure că-i va spune mai departe fetei istoria ce-o poartă, când va fi destul de mare s-o priceapă. Bătrâna s-a stins însă înainte să-și țină promisiunea și astfel copila nu și-a mai aflat menirea. A rămas în lumea Timpului Curgător, fără să aibă habar de existența altuia, și a ajuns însăși aleasa împăratului.

De aceea prințul, prin ale cărui vene două feluri de sânge-i curgeau, muritor și nemuritor deopotrivă, nu deschidea ochii. El nu era nici mort, dar nici viu, și se putea trezi doar prin săvârșirea unui descântec străvechi și o făgăduință a tatălui său: aceea că atunci când va împlini douăzeci de ani, el îi va spune adevărul renașterii sale și va fi lăsat să plece spre Tinerete fără Bătrânețe și Viață fără de Moarte, unde o ursită măreață îl așteaptă.

După ce îl aduce la viață pe Aleodor și renunță la cornul său de aur, în care purta Apă Vie, strainicul se preface și el în pulbere, așa cum i-ar fi fost dat să fie demult pe plaiurile omenești. Împăratul însă, după ce se bucură să-l vadă teafăr pe fiul său, hotărăște să nu-și mai respecte promisiunea. Chiar în noaptea aceea, face un legământ cu apropiații săi ca toate poveștile aflate să fie de-a pururi uitate și nicicând pomenite, iar prințul să nu afle vreodată nici de Timpul Nesfârșit, nici de strigătea ce-l așteaptă.

Biblioteca Fastal a fost singurul care s-a opus, căci el nu voia să răstălmăcească planurile atât de încâlcite ale zânilor, considerând că mari năpaste îi vor aștepta, dacă nu vor proceda cum li se spusese. I-a propus craiului să-l lase să plece de la curte, însă cărmuitorul n-a acceptat, temându-se că poate peste ani și ani, fiul său și-ar putea afla profeția, iar odată ce Aleodor ar fi plecat, s-ar fi sfârșit și seminția Verzilor, primii împărați ai oamenilor. Astfel că în acea dimineață l-a ucis cu sânge rece pe unul dintre cei mai fideli slujitori ai regatului.

PARTEA A DOUA
ANI CUNOAȘTERII

De aici începe copilăria prințului, călăuzit și vegheat îndeaproape de Ghenadie, sfătuitorul curții, care-i va fi ca un tată. Când crește, învață la Cetatea Roșie și tainele armelor de la Tracos, conducătorul armiei și urmașul săgarilor-lupi, unde se împrietenește cu un oștean tânăr, Vlahan, singurul care își putea măsura forțele cu el. Căci Aleodor, pe lângă faptul că arăta o poftă de cunoaștere nestăvilită și citea toate tomurile din biblioteca palatului sau călătoreea prin toate cotloanele regatului, avea și o vlagă nemaîntâlnită.

El se implică de timpuriu în rânduielile omenești, ridicând o bolniță uriașă a vindecătorilor și adunând cei mai iscușiți vraci din regat, apoi o sumedenie de case de învățătură, formând cu învățații vremii prima bucoavnă care se văzuse vreodată. Toate acestea și multe altele, spre disperarea lui Gorun Necioplitul, care se îndeletnicea cu visteria împărăției și care îi reproșa lui Aleodor că-i mult prea risipitor. Prințul însă nu ținea cont de sfatul său și nici nu-l avea la inimă. Iar tată-său îl lăsa să-și împlinească toate dorințele, ca să iubească și mai mult regatul și oamenii săi.

Lucrurile însă nu decurg cum se așteaptă craiul, căci în scurt timp prințului nu-i mai ajung doar învățăturile lumești și vrea cu ardoare să știe ce-i în Lumea de Dincolo, de după ziduri, acolo unde află din bătrâni că ar mai trăi încă lighioane sau zmei și ar fi meleaguri pline de magie. Aleodor nu vrea să se supună vechilor pravile – trecerea zidurilor se pedepsea cu moartea, ca nu cumva omul să stârneasă cine știe ce bale și să înceapă iar vreun război – și nu concepe ca lumea întregă să nu fie cunoscută de oameni. Mai mult, într-o noapte, aflându-se la un popas cu Vlahan

și cu Tracos în Pădurea Roșie, se rătăcește înspre Miazănoapte, în Codrii Întunecați, unde îl întâlnește pe ultimul lup cu frunte de aramă, care avea mii de ani. Acesta este primul care-i vorbește despre Tinerețe fără Bătrânețe și Viață fără de Moarte, însă fără să-i explice și ce înseamnă, spunându-i că-l va aștepta să mai crească pentru a-i împărtăși taina.

În aceeași zi, împăratul îl cheamă la palat pe vestitul profet Zurobaras, ca să-i arate viitorul fiului său. Zurobaras îi spune craiului că viitorul se poate schimba în orice clipă, dar că, odată zărit, toate lucrurile din univers se mișcă de așa natură încât viziunea să se îndeplinească întocmai. Cărmuitorul are atunci de ales să nu cunoască ce se va întâmpla ori să riște și să vadă o fărâamă din alt timp, știind însă că ceea ce va vedea nu va putea fi schimbat. El îi cere lui Zurobaras să-i arate clipa de dinaintea morții lui Aleodor. Din globul magic al profetului începe să se formeze o imagine a prințului, care este foarte bătrân și se află nu departe de palat, pe meleagurile omenești. Împăratul se bucură atunci nespus că a păcălit zâni, el înțelegând din acea plâsmuire că fiul său nu va pleca din regat, așa cum îi fusese sortit, ci va îmbătrâni aici.

PARTEA A TREIA TIMPUL PROFETIEI

După cum era obiceiul, la împlinirea a șaisprezece ani, prințul trebuie să-și aleagă un telegar pe măsură. La curte vin crescătorii de cai cu armăsari unul și unul, însă feciorul împăratului nu e de găsit. Pe ascuns, el pleacă cu Vlahan spre ținuturile Helisului, unde auzise că se ține pe ascuns un târg în care se găsesc făpturi

din Lumea de Dincolo. Pe drum însă, opresc în dreptul lezerului Amintirilor Uitate, un lac adânc cu apa dulce și caldă, în care dacă privești prea mult, îți poți rătăci mințile. Neatent, prințul se pierde în nuferii lacului și în față îi apar clipele reînvierii sale, când aude vocea tatălui său făcându-i promisiunea ca, atunci când îi va veni timpul, îi va spune despre Tinerete fără Bătrânețe și Viață fără de Moarte.

Răvășit, Aleodor își continuă călătoria și cumpără din târgul ascuns un mânz ca vai de el, dar despre care samsarul îi povestește că e, de fapt, armăsar de zmei și, odată ce va fi numit, atunci de zece ori mai puternic va fi decât oricare și va putea chiar să vorbească în gând cu stăpânul lui.

Întors la palat, are parte de furia întregii curți și a tatălui său, pentru că lipsise două zile, fără ca nimeni să nu aibă habar de el. Auzind și cele petrecute, împăratul și boierii, cu excepția lui Gorun, vor să-l pedepsească, dar Aleodor răbufnește și le cere tuturor să-i dezvăluie ce înseamnă Tinerete fără Bătrânețe și Viață fără de Moarte. Cum nimeni nu are de gând să-i istorisească adevărul, el pleacă să afle de unul singur despre ce i-a fost scris în stele, iar Vlahan îl urmează, devenindu-i frate de cruce, printr-un legământ străvechi.

Urmează ani de pribegie, în care cei doi iau fiecare tărâm al regatului la pas, poate poate cineva o ști ce se ascunde în spatele vorbelor misterioase ce i le rostise lupul cu frunte de aramă. Aleodor se și îndrăgostește într-una din drumețiile sale, la obiceiurile udăturilor din Arcina, unde o fată este aleasă Măiastră timp de un an, vestitoare a primăverii și ocrotitoare a pământului. Este furată de marele Dadazi, un tâlhar căutat demult de cavași pentru a fi adus în fața legii, dar prințul și Vlahan o salvează din mâinile lui.

Ghenadie îi mărturisește împăratului că lucrurile au mers prea departe și că fiul său ar trebui să afle adevărul. Știind că profeția este atât de aproape, craiul îl omoară atunci pe sfetnic, apoi îi cere lui Tracos s-oucidă și pe Măiastră, ca nu cumva fata să-l rănească pe Aleodor și să-l facă să vrea să părăsească împărăția.

Într-una din zile, Aleodor își numește calul, botezându-l Galben de Soare, după felul în care razele luminii îl făceau să lucească. Calul începe să-i vorbească în gând și îi povestește despre locul unde s-ar afla Știma Apelor, una dintre cele mai străvechi stihii ale Pământului, și că ea ar putea avea un răspuns la întrebările sale. Cei doi viteji o întâlnesc, însă, ca de obicei, nu deslușesc prea multe.

Prin văgăuna ei, un an trece în lume, iar pentru ei doar o zi. Atunci, cei doi fac o ultimă drumetrie, străbătând regatul dintr-un colț în celălalt, pentru a ajunge din nou la lupul cu frunte de armă. Speriați, câțiva ostași ai craiului, care fuseseră puși să urmărească fiecare mișcare a lui Aleodor, să fie siguri că nu va trece de ziduri, răpun bestia, nu înainte ca lupul să-i spună prințului despre moartea Măiestrei, a lui Ghenadie, dar și despre faptul că tatăl său omorâse toți locuitorii Helisului, de unde își luase calul, pentru că făceau negoț cu lucruri și ființe blestemate din Lumea de Dincolo.

Aleodor hotărăște să plece din lumea oamenilor și este întâmpinat de întreaga armie a regatului, de Tracos și de tatăl său. Neavând nicio șansă, se predă, însă nu înainte de a-l provoca pe boierul Cetății Roșii la un duel, pentru că o ucisese mișelește pe lana, Măiastra Arcinei. În luptă, Aleodor e aproape să-l învingă pe Tracos, dar în ultima clipă hotărăște să fie milos. Nesuportând însă faptele pe care le săvârșise la poruncile împăratului, acesta își trage singur vârful paloșului în piept, iar toți cei din jur cred că prințul l-a omorât.

Pentru Aleodor și Vlahan urmează ani de temniță la palat. Tatăl său nu vrea să-l elibereze până nu va trece vremea profeției, el neștiind că, în timp ce prințul se întâlnește cu Știma Apelor, pentru el trecuse doar o zi, iar pentru restul un an.

Salvarea vine chiar când Aleodor se simțea lipsit de orice speranță, printr-o păpușă trimisă la aniversarea lui din partea lui Gorun Necioplitul. În ea, boierul ascunsese iarba-hoților, ce desfăcea orice încuietoare, și astfel cei doi evadează. După o noapte în care străbat drumul de la palat până la Cetatea de Aur a Darnei, îl întâlnesc pe Gorun, care le spune toată povestea nașterii prințului și a profeției, alegând să-l trădeze pe împărat, pentru crimele comise de acesta.

În zori, Aleodor și Vlahan trec zidurile, prin poarta dinspre Miazăzi.

ÎNTÂMPLĂRILE DIN CARTEA TELELOR

PRIMA PARTE TĂRĂMUL GHEONOAIEI

Odată ce străbat câmpia lungă de după ziduri, Aleodor și Vlahan ajung în sihla blestemată a samodivelor, unde prințul este prins în visul unei vrăjitoare străvechi, Zmora, care, cunoscându-i ursita, nu vrea să-l lase să treacă în Lumea de Dincolo. Aleodor se trezește în camera sa din palat alături de Măiastră, urmând să fie încoronat, căci împăratul murise. Tracos și Ghenadie apar și ei, iar prințul își dă seama că în nălucirea Zmorei cei morți sunt vii și viii, morți. Gonește până în Codrii Întunecați, unde lupul cu frunte de aramă îi dezvăluie blestemul, și-anume că în vis sunt captive chiar duhurile adevărate ale celor pe care îi știa, aduse de pe Tărâmul Celălalt printr-o magie puternică, iar dacă în trei zile nu reușește să îi facă să-și dea seama că sunt morți, va rămâne și el de-a pururea prizonier, cât trupul său adevărat se va ofili. Reușește să-i convingă pe toți de înșelătorie, în afară de Măiastră, care știa, dar nu voia să iasă din vis. Din cauza faptului că fusese ucisă atât de crud, devenise strigoaică și-o așteptau veacuri de întuneric. Aleodor îi jură însă că va căuta o cale prin care să o scape de povară și, în ultima zi, se trezește din năzărire.

Vlahan și Galben de Soare, care până atunci îi vegheaseră trupul, sunt bucuroși să-l vadă scăpat. Împreună ies din sihlă, traversând Cohalmul Hârcilor, o vale numai de țeste și oase ale vitejilor ce încercaseră să treacă Tărâmul Gheonoaiei. De aici capătă arme

noi, iar Aleodor găsește un paloș străvechi, cu razele soarelui încrustate pe mâner. Prințul află de la calul său povestea Gheonoaei, care odată fusese chiar om, o fecioară răpită însă din împărăție pentru a fi vândută zmeilor, pentru a se împerechea. Pe drum, a fost capturată de o ceată de barbari, care au siluit-o și chinuit-o îndelung. Când a rămas însărcinată cu unul dintre ei, s-a rugat zânilor să capete puteri strașnice, pentru a scăpa din ghearele oprésorilor, și astfel a fost prefăcută într-o lighioană uriașă. De atunci păzește meleagul întins de după Sihla Samodivelor, cu doi sori ce lucesc pe cer – cel firesc și încă unul mai mic, ce răsare după acesta, zămislit pentru a o veghea pe fata ei –, ucigând orice bărbat îi iese în cale.

Nu peste mult, Aleodor și fârtatul său o întâlnesc și, după o luptă cruntă, reușesc într-un sfârșit s-o învingă. Tocmai când prințul e gata să-i înfigă în creștet vârful paloșului, din zare vine gonind pe o iapă albă Amona, fata Gheonoaei, pe jumătate bală, pe jumătate om. Ea le cere voinicilor s-o cruțe pe mama ei, în schimbul punerii în slujba lor. Craiul o iartă pe Gheonoaie și acceptă trocul fetei, doar atâta timp cât și ea vrea să li se alăture lungului drum către Tinerete fără Bătrânețe și Viață fără de Moarte. Dorind să scape de sufocarea maică-sii, care nu o lăsa nicicum să părăsească tărâmul ei și o ținea ascunsă de lume, pleacă împreună cu cei doi.

La început, Vlahan nu-i de acord să li se alăture, dar fata, pe cât de firavă părea, se dovedește la fel de strașnică în luptă ca ei și o arcașă desăvârșită. Chiar și așa, Vlahan e circumspect și nu poate să se încreadă într-o ființă pe jumătate lighioană, dar Amona își va dovedi în scurt timp loialitatea.

Ajunși în Sascele lelelor, într-o noapte, pe când toți dorm, Aleodor pleacă de unul singur să întâlnească zânele primejdiouse,

pentru a le convinge să o primească pe Măiastră în ordinul lor. Însă pentru că orice lucru are un preț, pentru a o scăpa, duhurile îi iau vraga prințului.

Măiastra e salvată și se alătură cetelor de iele, însă peste câteva zile, tot mai slăbit, Aleodor e rănit de niște mistreți uriași și e pe cale să moară. Amona încalecă pe Galben de Soare și-l cară pe prinț, într-o iuțeală de nedescris, până spre Capătul Lumii de Miazănoapte, la Peșterea Primului Om, unde ea știa că sălășluiește Șaraimanul, un solomonar atât de bătrân, că văzuse chiar Începuturile Facerilor. Acesta avea puteri strașnice și păcălise Moartea, plăsmuind o lume între cea a viilor și morților. El era stăpânul Cărții Tuturor Viselor, în care se scriau toate năzăririle omenești. Pentru a-i da vraga înapoi craiului, îi cere să-i făgăduiască că atunci când va răstălmăci Timpurile, precum îi e scris, el să fie iertat de schimbările mari ce se vor pogorî peste lume și uitat de toți, pentru a rămâne nemuritor. Fără să priceapă pe deplin ce înseamnă asta, Aleodor oricum n-are de ales și acceptă, întremându-se numai de câț.

Întorși după câteva zile din călătoria lor, în codrul în care prințul fusese rănit, cei doi nu-l mai găsesc pe Vlahan, care ar fi trebuit să-i aștepte. Galben de Soare bănuiește că fusese luat de Muma Pădurii, ce veghea peste acele păduri și pedepsea pe oricine le-ar fi rănit. Cum probabil Vlahan făcuse focul din vreascuri, să se încălzească noaptea, Muma l-a prins și a făcut ce obișnuia să facă cu cotropitorii bungeturilor, l-a prefăcut într-un copac. Aleodor și Amona pornesc înspre Răsărit, sperând s-o găsească pe stihia ce veghea peste împărăția de lemn.